

LETOPISI NARNIJE

PUTOVANJE
NAMERNIKA ZORE

K. S. LUIS

Preveo
Zoran Jakšić

■ Laguna ■

Naslov originala:

C. S. Lewis
The Voyage of the Dawn Treader

Text Copyright © C. S. Lewis Pte Ltd 1952
Illustrations © HaperCollins Publishers Ltd 1952

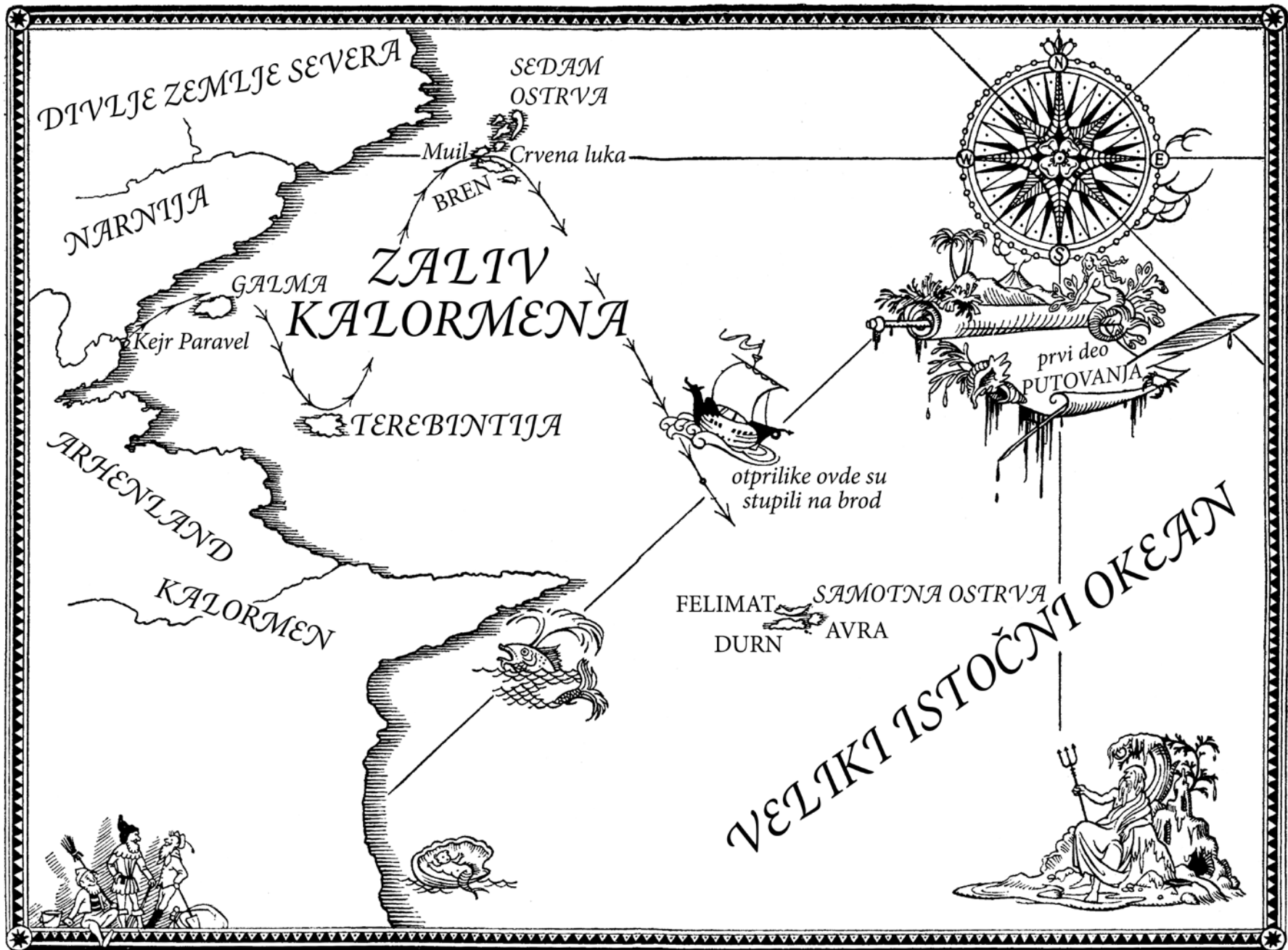
Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džefrija Barfilda

SADRŽAJ

1. <i>Slika u spavaćoj sobi</i>	11
2. <i>Na palubi Namernika zore</i>	23
3. <i>Samotna ostrva</i>	36
4. <i>Šta je tamo Kaspijan radio</i>	47
5. <i>Oluja i šta je bilo posle</i>	58
6. <i>Justasova pustolovina</i>	70
7. <i>Kako se pustolovina okončala</i>	82
8. <i>Dva tesna izmicanja</i>	93
9. <i>Ostrvo glasova</i>	105
10. <i>Čarobnjakova knjiga</i>	116
11. <i>Najzad srećni Smotopadi</i>	127
12. <i>Mračno ostrvo</i>	138
13. <i>Tri spavača</i>	148
14. <i>Početak kraja sveta</i>	159
15. <i>Čudesa poslednjeg mora</i>	169
16. <i>Sam kraj sveta</i>	180

DIVLJE ZEMLJE SEVERA

SE DAM
OSTRVA

NARNIJA

Muil Crvena luka

BREN

GALMA

ZALIV
KALORMENA

Kejr Paravel

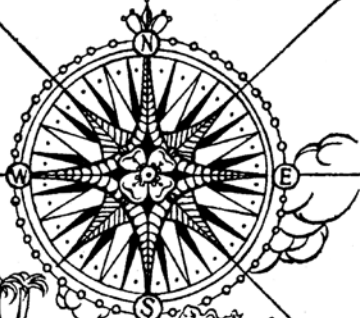
TEREBINTIJA

ARHENLAND

KALORMEN

otprilike ovde su
stupili na brod

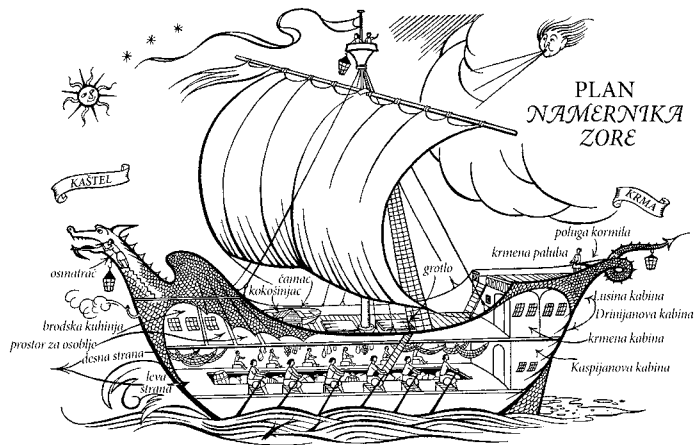
FELIMAT DURN SAMOTNA OSTRVA
AVRA

prvi deo
PUTOVANJA

VELIKI ISTOČNI OKEAN

Slika u spavaćoj sobi

Bio jednom jedan dečko koji se zvao Justas Klarens, a prezivao Skrab, što na engleskom znači Žgolja, i gotovo da je to i zasluživao. Roditelji su ga zvali Justas Klarens, a učitelji Skrab. Ne umem da vam kažem kako su mu se obraćali prijatelji jer ih nije imao. Oca i majku nije zvao „otac“ i „majka“, nego Harold i Alberta. Oni su bili vrlo moderni i napredni ljudi. Bili su vegetarijanci, nepušači i antialkoholičari i nosili su posebnu vrstu donjeg veša. U njihovoj kući bilo je veoma malo nameštaja i veoma malo posteljine po krevetima, a prozori su bili uvek otvoreni.

Justas Klarens je voleo životinje, naročito bube, pod uslovom da su crknute i pribodene na karticu. Voleo je knjige, ukoliko su to knjige s podacima, i imao je slike silosa sa žitom i gojazne dece iz belog sveta kako rade vežbe po oglednim školama.

Justas Klarens nije voleo svoje rođake, četvoro Pevensijevih – Pitera, Suzan, Edmunda i Lusi. Ali bilo mu je baš drago kada je čuo da Edmund i Lusi dolaze na neko vreme. Jer duboko u sebi voleo je da gospodari i da se uživljava i, mada je bio žgoljav i sitan, tako da u tuči ne bi mogao da izađe na kraj čak ni sa Lusi – Edmunda da i ne pominjemo – znao je

da postoje desetine načina kako da kinjiš ljude ako si u rođenoj kući, a oni su samo gosti.

Edmund i Lusi uopšte nisu želeli da borave kod ujka Harolda i ujne Alberte. Ali tu stvarno nije bilo pomoći. Otac je tog leta dobio posao na šesnaest nedelja kao predavač u Americi, a majka je trebalo da ide s njim jer deset godina nije imala pravi odmor. Piter je vredno učio za ispit i trebalo je da provede raspust pod paskom starog profesora Kirka, u čijoj je kući ovo četvoro dece nekada davno, tokom ratnih godina, doživelo divne pustolovine. Da je još bio u toj kući, sve bi ih

pozvao da ostanu kod njega. Ali nekako je osiromašio pod stare dane, pa je živio u kućici sa samo jednom gostinskom sobom. Previše bi koštalo da preostalo troje ide u Ameriku, pa je tako otišla samo Suzan.

Odrasli su je smatrali za porodičnu lepoticu, a škola joj nije dobro išla (iako je Suzan inače bila veoma zrela za svoje godine), pa je majka rekla kako će ona „izvući mnogo više iz tog putovanja u Ameriku od malenih“. Edmund i Lusi trudili su se da ne zameraju Suzan zbog njene sreće, ali bilo je grozno što su morali da provedu letnji raspust kod ujne. „Ali meni je mnogo gore“, reče Edmund, „jer ti ćeš barem imati

sopstvenu sobu, a ja ću morati da delim spavaću sobu s onim smradom nad smradovima Justasom.“

Priča počinje jednog popodneva kada su Edmund i Lusi ukrali nekoliko dragocenih zajedničkih minuta nasamo. I, razume se, pričali su o Narniji, što je predstavljalo ime tajne zemlje za koju nije znao niko osim njih. Pretpostavljam da gotovo svi mi imamo tajnu zemlju, ali za većinu nas ta zemlja je samo zamišljena. Edmund i Lusi bili su u tom pogledu srećniji od drugih. Njihova tajna zemlja bila je stvarna. Već su je dvaput posetili – ne u igri ili u snu, nego u stvarnosti. Tamo su, razume se, išli uz pomoć čarolija, što je jedini način da se dospe u Narniju. I u samoj Narniji dato im je obećanje, ili bezmalo obećanje, da će se jednoga dana vratiti. Možete zamisliti da su poprilično pričali o tome, kad god su imali prilike.

Bili su u Lusinoj sobi, sedeli na ivici njenog kreveta i gledali sliku na naspramnom zidu. Bila je to jedina slika u kući koja im se dopadala. Ujna Alberta uopšte je nije volela (zbog toga ju je odložila u malu pomoćnu sobu na spratu), ali nije mogla da je se otarasi jer se radilo o svadbenom poklonu od nekoga koga nije želela da uvredi.

Bila je to slika jednog broda – broda što jedri pravo na vas. Pramac mu je bio pozlaćen i oblikovan kao glava zmaja širom otvorene čeljusti. Imao je samo jednu katarku i jedno veliko, četvrtasto blistavopurpurno jedro. Bokovi broda – ono što ste mogli videti od njih tamo gde su se pozlaćena zmajeva krila završavala – bili su zeleni. Upravo je izbio na vrh veličanstvenog plavog talasa, koji se, namreškan i uspenušan, obarao se na vas. Brod je očigledno brzo išao gonjen veselim vetrom, malo nagnut na levi bok. (Uzgred, ako ćete uopšte da čitate ovu priču, a još to ne znate, onda bolje dobro upamtite da se leva i desna strana broda određuje tako što se okrenete licem prema pramcu i leđima krmu). Sunce je padalo na njega

sa te strane, a voda je tu bila puna zelenih i ljubičastih preliva. Sa druge strane bila je tamnije plava, zbog senke broda.

„Pitanje glasi“, reče Edmund, „da li je zapravo još gore kad *gledaš* u narnijski brod, a ne možeš tamo da dospeš.“

„Bolje išta nego ništa“, reče Lusi. „A ovo je baš vrlo narnijski brod.“

„Još se igrate stare igre?“ reče Justas Klarens, koji je prisluškivao s druge strane vrata, a sada je, klibereći se, ušao u sobu. Prošle godine, dok je boravio kod Pevensijevih, uspeo je da ih čuje kako svi pričaju o Narniji, pa je voleo da ih zavatlava zbog toga. Razume se, bio je uveren da su sve to izmislili; a budući previše nemaštovit da išta sam izmisli, nije ni voleo takve stvari.

„Ovde si nepoželjan“, reče Edmund kratko.

„Pokušavam da smislim rugalicu“, reče Justas. „Nešto ovako:

*Neki klinci što igrali su se Narnije
Polako su se ponašali sve tupavije i tupavije...“*

„Pa, za početak, *Narnije* i *tupavije* se ne rimuje“, reče Lusi.

„To je asonanca“, reče Justas.

„Ne pitaj ga šta mu je to aso-stvarčica“, reče Edmund. „On jedva čeka da ga neko nešto pita. Ne govori ništa, pa će možda otići.“

Posle ovakvog dočeka većina dečaka bi se ili sklonila odatle ili bi prasnula. Justas nije uradio ni jedno ni drugo. Naprosto je stajao tu i kliberio se, pa je najzad opet progovorio.

„Sviđa vam se ta slika?“ upitao je.

„Za ime sveta, ne dopuštaj mu da se navrže na umetnost i tako to“, reče Edmund žurno, ali Lusi je bila veoma istinoljubiva, pa je već rekla: „Da, svakako. Veoma mi se dopada.“

„To je bezvezna slika“, reče Justas.

„Nećeš je videti ako izađeš“, reče Edmund.

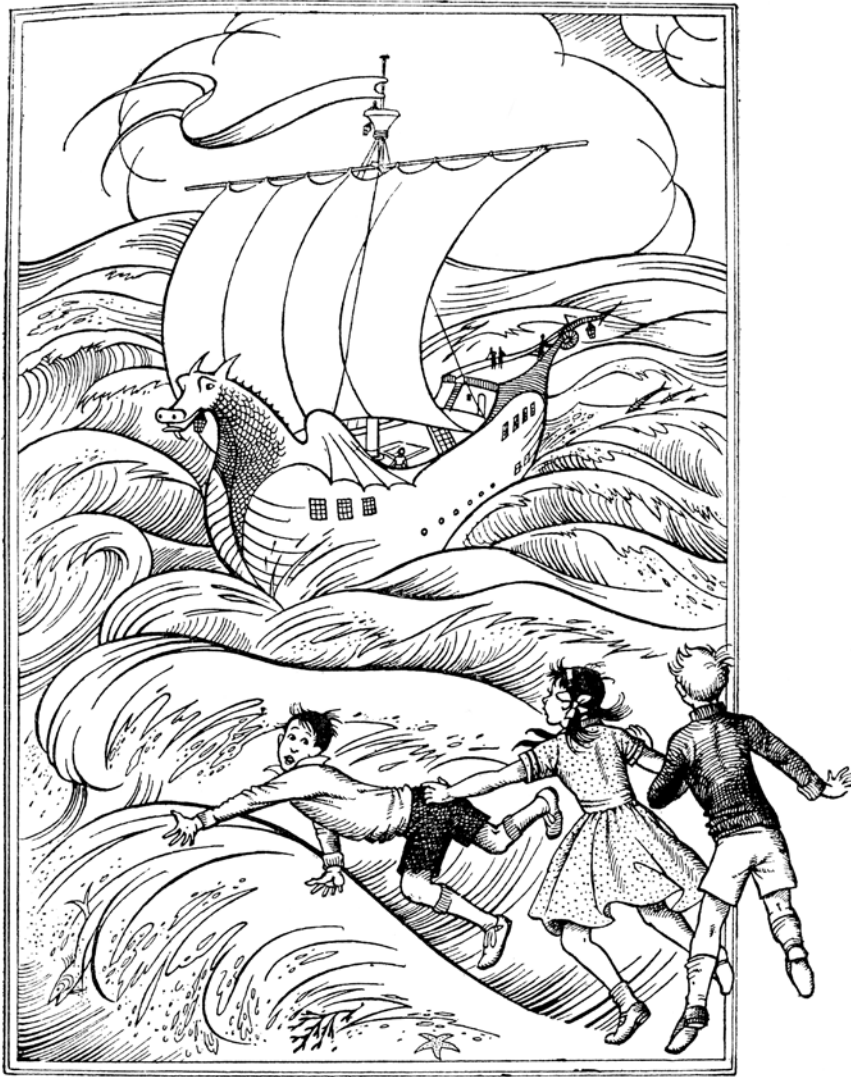
„Zašto ti se dopada?“ upita Justas Lusi.

„Pa, kao prvo“, reče Lusi, „sviđa mi se jer deluje kao da se brod stvarno kreće. A voda izgleda kao da je stvarno mokra. A talasi izgledaju kao da se stvarno uzdižu i spuštaju.“

Razume se, Justas je znao mnogo odgovora na ovo, ali ništa nije rekao. I to zato što je upravo u tom trenutku pogledao u talase i video da stvarno izgleda kao da se kreću gore-dole. Samo je jednom bio na brodu (a i tada tek da bi otišao do ostrva Vajt) i grozno se napatilo od morske bolesti. Od samog pogleda na talase na slici on ponovo oseti mučninu. Onda poprilično pozelene, pa pokuša da opet pogleda. A onda sve troje dece zinuše od čuda.

Možda će vam biti teško da poverujete šta su videli, pošto to čitate ovako odštampano, ali bilo bi gotovo isto i da ste gledali šta se dešava. Sve na slici se kretalo. I to nije izgledalo kao u bioskopu; boje su bile previše stvarne, čiste i osvetljene kao na otvorenom. Pramac broda zaroni u talas i diže se uz silnu krestu pene. Onda se talas podiže iza njega, pa krma i paluba prvi put postadoše vidljive, a zatim nestadoše kada sledeći talas dođe u susret brodu i kada se pramac ponovo podiže. Istovremeno, knjiga sa vežbama koja je ležala pokraj Edmunda zalepeta listovima, podiže se i zapliva kroz vazduh prema zidu iza njega, a Lusi oseti kako joj kosa leprša oko lica kao kad je vetrovit dan. A ovo jeste bio vetrovit dan; ali vetar je duvao iz slike prema njima. I najjednom uz vetar dođoše i zvuci – šum talasa, pljuskanje vode o bokove broda, škriptut i sveprisutna, ravnomerna huka vazduha i vode. Ali zapravo je miris, divlji, slani miris ubedio Lusi da ne sanja.

„Dosta“, ču se Justasov glas, piskav od straha i besa. „To je neki vaš blesavi trik. Dosta. Reći ću Alberti – jao!“

Ostalo dvoje bili su mnogo naviknutiji na pustolovine ali, baš kao što Justas Klarens reče „Jao“, tako i njih dvoje rekoše „Jao“. Razlog je bio taj što se veliki, hladni, slani talas probio pravo iz rama, i njegov im je udar izbio vazduh iz pluća, da ne pominjemo to što su ostali skroz-naskroz mokri.

„Razbiću tu odvratnu stvar“, kriknu Justas; a onda se istovremeno odigra nekoliko događaja. Justas jurnu ka slici. Edmund, koji je znao ponešto o magiji, skoči za njim, upozoravajući ga da pazi i da ne bude budala. Lusi ga poduhvati s druge strane, pa bi povučena napred. A do tog trenutka ili su se oni veoma smanjili, ili je slika narasla. Justas skoči ne bi li pokušao da je skine sa zida i nađe se na okviru; ispred njega nije bilo staklo, već pravo more, i vetar i talasi, koji su zapljuskivali okvir kao što bi stenu. On izgubi glavu i zgrabi ostalo dvoje koji su uskočili pokraj njega. Na časak nastadoše gušanje i dreka, a upravo kada su pomislili da su povratili ravnotežu, ogromni plavi talas diže se oko njih, zapljusnu ih i obori s nogu, pa ih povuče dole u more. Justasov očajnički krik brzo se prekide kada mu voda dospe u usta.

Lusi zahvali zvezdama što je tokom drugog polugodišta vredno radila na svom plivačkom umeću. Istina je da bi bilo mnogo bolje da je sporije zamahivala, kao i da je voda bila znatno hladnija nego što je delovalo dok je još bila samo slika. Pa ipak, zadržala je prisustvo duha i zbacila cipele s nogu, kao što treba da čini svako ko obučen upadne u vodu preko glave. Čak je držala usta zatvorena, a oči otvorene. I dalje su bili sasvim blizu broda; videla je kako se njegov zeleni bok nadnosi visoko nad njih, a ljudi gledaju s palube. A onda, kao što se i dalo očekivati, Justas je dograbi u panici i oboje potonuše.

Kada su izronili, ona ugleda kako se neka bela figura baca u vodu sa ivice broda. Edmund je sada bio blizu nje, brzo je

išao kroz vodu, pa je dograbio za ruke Justasa, koji je urlao. A onda je neko drugi, čije lice joj je bilo neodređeno poznato, poduhvati rukom s druge strane. Sa broda je dopirala silna graja, glave su se načičkale preko ograde, bacali su im konopce. Edmund i neznanac vezivali su užad oko nje. Potom je usledilo nešto što je delovalo kao vrlo veliko odugovlačenje, i njoj je lice pomodrelo, a zubi zacvokotali. Zapravo, odugovlačenje nije baš bilo veliko: čekali su trenutak kada su mogli da je izvuku na palubu a da je ne razbiju o bok. Iako su se trudili koliko su najbolje mogli, kada je najzad stala na palubu, sva mokra i drhtava, koleno joj je bilo odrano. Potom su izvukli Edmunda, a onda Justasa, sasvim jadnog. Posle svih došao je neznanac – zlatokosi dečak koju godinu stariji od nje.

„Ka – Ka – Kaspijane!“, jeknu Lusi čim joj se povratio dah. Jer to jeste bio Kaspijan; Kaspijan, dečak-kralj Narnije kome su tokom poslednje posete pomogli da dođe na presto. I Edmund ga je smesta prepoznao. Sve troje s velikim zadovoljstvom stadoše da se rukuju i pljeskaju jedno drugo po leđima.

„Ali ko je vaš prijatelj?“, upita gotovo smesta Kaspijan i okrenu se Justasu s veselim osmehom. Ali Justas je plakao znatno gorče nego što je pravo da ijedan dečak njegove starosti čini kad mu se već nije desilo ništa gore od kvašenja, i samo se drao: „Pustite me. Pustite me nazad. *Ne sviđa* mi se.“

„Da te pustimo?“, reče Kaspijan. „Ali kuda?“

Justas pojuri do boka broda, kao da je očekivao da iznad mora visi ram slike, i možda da nazre Lusin u spavaću sobu. Ali video je plave talase isprskane penom i bleđe plavo nebo, koji su se bez prekida prostirali sve do obzorja. Možda baš i ne možemo zameriti što mu je duh klonuo pred tim prizorom. Smesta mu se smučilo.

„Hej! Rajnelfe!“, reče Kaspijan jednom mornaru. „Donesi kuvanog vina njihovim veličanstvima. Trebaće vam nešto da vas zagreje posle onog ronjenja.“ Nazvao je Edmunda i Lusi njihovim veličanstvima zbog toga što su oni, Piter i Suzan bili kraljevi i kraljice Narnije davno pre njegovog vremena. Narnijsko vreme teče drugačije nego naše. Ako provedete

stotinu godina u Narniji, svejedno ćete se vratiti istog časa onog istog dana kada ste pošli. A onda, ako se vratite u Narniju pošto ste proveli ovde nedelju dana, možda ćete otkriti da je prošlo hiljadu narnijskih godina, ili samo jedan dan, ili nimalo vremena. Niste nikako mogli da znate dok tamo ne dospete. I zato, kada su se mladi Pevensijevi poslednji put vratili u Narniju, što je bio njihov drugi dolazak, bilo je to (za Narnijce) kao da se kralj Artur vratio u Britaniju, a neki kažu da će on to i učiniti. A ja kažem – što pre, to bolje.

Rajnelf se vratio s kuvanim vinom koje se pušilo u kondiru i s četiri srebrne šoljice. Bilo je to upravo ono što su želeli, i dok su ga pili, Lusi i Edmund osećali su kako im toplina silazi sve do nožnih prstiju. Ali Justas je iskrivio lice, krenuo da pljucka i pljuje, pa mu se smučilo i ponovo se zaplakao, a onda je pitao imaju li plamptrijske vitaminske hrane za živce,

može li se to pripremiti s destilovanom vodom i, uostalom, zahtevao je da ga ostave na obali na sledećoj stanici.

„Pa veselog nam saputnika dovede, brate“, prošapta Kaspijan Edmundu uz kikot; ali pre nego što je stigao išta više da kaže, Justas ponovo prasnu.

„Uf! Fuj! Šta je *ono*, za ime sveta? Sklanjaj odavde to gnušno stvorenje.“

Ovaj put iznenadio se donekle opravdano. Iz kabine na platformi krme pojavilo se nešto zaista neobično i polako pošlo ka njima. Mogli ste reći da je to miš – a i bio je miš. Ali, s druge strane, taj miš hodao je na zadnjim nogama i bio je visok otprilike dve stope. Tanka traka od zlata stajala mu je oko glave, ispod jednog uva i iznad drugog, a za nju je bilo zataknuo dugo, grimizno pero. (Pošto je krzno miša bilo vrlo tamno, efekat je bio žestok i upečatljiv.) Leva šapa počivala mu je na balčaku mača gotovo isto toliko dugačkog koliko i njegov rep. Dok je dostojanstveno koračao uznjihanom palubom, ravnoteža mu je bila savršena, a držanje aristokratsko. Lusi i Edmund smesta su ga prepoznali – Ripičip, najsmelija od svih narnijskih zverki koje govore, i predvodnik miševa. Izvojevao je večnu slavu u drugoj bici kod Berune. Lusi je

žudela da uzme Ripičipa u ruke i da ga pomazi, jer to je inače volela da radi. Ali, dobro je znala, zauvek će biti lišena tog zadovoljstva: najdublje bi ga uvredilo. Umesto toga, klekla je na jedno koleno da bi razgovarala s njim.

Ripičip ispruži levu nogu, povuče desnu, nakloni se, poljubi je u ruku, ispravi se, zasuka brkove i prodornim, piskavim glasom reče:

„Moje ponizno poštovanje Vašem veličanstvu. A i kralju Edmundu.“ (Ovde se ponovo nakloni.) „Ovom veličanstvenom pohodu nije nedostajalo ništa izuzev prisustva vaših veličanstava.“

„Fuj, sklanjaj ga odavde“, cvileo je Justas. „Mrzim miševe. A nikada nisam mogao da podnesem cirkuske životinje. Blesave su i proste i – i tugaljive.“

„Da li treba da primim k znanju“, reče Ripičip Lusi pošto je dugo piljio u Justasa, „da je ova izrazito neuglađena osoba pod zaštitom Vašeg veličanstva? Jer, ako nije...“

U tom trenutku i Lusi i Edmund kinuše.

„Kakva sam ja budala što vas zadržavam ovde u toj mokroj odeći“, reče Kaspijan. „Dođite dole da se presvučete. Razume se, daću ti svoju kabinu, Lusi, ali bojim se da na brodu nemamo ženske odeće. Moraćeš da se snađeš sa nečim mojim. Budi dobar, Ripičipe, pa povedi.“

„Zarad ugađanja dami“, reče Ripičip, „čak se i pitanje časti mora povući – barem na tren...“ I ovde vrlo oštro pogleda Justasa. Ali Kaspijan ih odgura dalje i posle nekoliko trenutaka Lusi se nađe pred vratima krmene kabine. Istog časa se zaljubila u kabinu – tri četvrtasta prozora s pogledom na plavu, uzburkanu vodu iza krme, niske klupe s jastučićima oko tri strane stola, zaljuljana srebrna lampa nad glavom (delo patuljaka, smesta je opazila na osnovu izuzetno fine izrade) i ravna, zlatna slika lava Aslana na prednjem zidu iznad vrata.

Sve to je upila u trenu, jer Kaspijan je odmah otvorio vrata s desne strane broda i rekao: „Ovo će biti tvoja prostorija, Lusi. Ja ću samo da uzmem nešto suvih stvari za sebe“ – preturao je po jednom ormariću dok je govorio – „a onda ću te ostaviti da se presvučeš. Samo izbaci mokre stvari ispred vrata, pa ću srediti da ih odnesu do brodske kuhinje na sušenje.“

Kao da je u Kaspijanovoj kabini bila nedeljama, toliko se Lusi osećala kao kod kuće, a ljuljanje broda nije je brinulo, jer u starim danima, kada je bila kraljica u Narniji, poprilično je putovala. Kabina je bila majušna, ali sjajna od oslikanih zidova (sve same ptice, zverke, grimizni zmajevi i loze) i savršeno čista. Kaspijanova odeća bila joj je prevelika, ali mogla je da posluži. Njegove cipele, sandale i mornarske čizme bile su beznadežno velike, ali nije joj smetalo da po brodu ide bosonoga. Kada se obukla, pogledala je kroz prozor u vodu što je promicala pokraj nje, pa je dugo i duboko udahнула. Bila je ubeđena da ih očekuje dobar provod.

POGLAVLJE 2

Na palubi Namernika zore

„Ah, tu si, Lusi“, reče Kaspijan.

„Samo smo tebe čekali. Ovo je moj kapetan, lord Drinijan.“

Tamnokosi čovek spusti se na koleno i poljubi je u ruku. Bili su prisutni još jedino Ripičip i Edmund.

„Gde je Justas?“, upita Lusi.

„U krevetu“, reče Edmund, „i ne verujem da možemo išta da učinimo za njega. Postaje još gori kad pokušaš da budeš fin s njim.“

„U međuvremenu“, reče Kaspijan, „trebalo bi da porazgovaramo.“

„Sto mu gromova, stvarno treba“, reče Edmund. „Kao prvo, o vremenu. Prošlo je godinu dana po našem vremenu otkako smo te ostavili neposredno pre krunisanja. Koliko je prošlo u Narniji?“

„Tačno tri godine“, reče Kaspijan.

„Je li sve u redu?“

„Ne misliš valjda da bih napustio sopstveno kraljevstvo i otisnuo se na more da nije sve u redu“, odgovori kralj. „Ne može biti bolje. Uopšte nema problema s Telmarcima, patuljcima, zverima koje govore, faunima i ostalima. A one probisvete džinove sa granice prošle godine tako smo izlupali da nam sada plaćaju danak. I imao sam odličnu osobu da ga

ostavim za namesnika dok nisam tu – patuljka Trampkina. Sećate li ga se?“

„Dragi Trampkin“, reče Lusi. „Naravno da ga se sećam. Nisi mogao bolje izabrati.“

„Odan kao jazavac, gospojice, a srčan kao – kao miš“, reče Drinijan. Nameravao je da kaže „kao lav“, ali primetio je kako je Ripičipov pogled prikovan za njega.

„A kuda smo se zaputili?“, upita Edmund.

„Pa“, reče Kaspijan, „to je poduga priča. Možda se sećate da se moj stric, uzurpator Miraz, još dok sam bio dete otarasio sedmorice prijatelja moga oca (koji su mogli prići na moju stranu) tako što ih je poslao da istražuju nepoznata Istočna mora onostran Samotnih ostrva.“

„Da“, reče Lusi, „a niko se nikada nije vratio.“

„Tako je. Pa, na dan svoga krunisanja, uz Aslanovu podršku, dao sam zavet da ću, ukoliko jednom uspostavam mir u Narniji, sam odjedriti na istok na godinu i jedan dan da bih našao prijatelje svoga oca ili da bih saznao jesu li izginuli i osvetio ih ako mogu. Ovo su im bila imena: lord Revilijan, lord Bern, lord Argoz, lord Mavramorn, lord Oktezijan, lord Restimar i – oh, onaj drugi, koga je toliko teško upamtiti.“

„Lord Rup, gospodine“, reče Drinijan.

„Rup, Rup, razume se“, reče Kaspijan. „To mi je glavna namera. Ali ovaj Ripičip ovde ima još viši cilj.“ Sve oči okreću se prema mišu.

„Visok poput stanja mog duha“, reče ovaj. „Iako možda i sitan poput mog stasa. Zašto ne bismo otišli do same istočne ivice sveta? I šta bismo tamo mogli naći? Očekujem da nađemo zemlju samoga Aslana. Silni lav uvek nam stiže sa istoka, preko mora.“

„Da znaš, to *jest*e zamisao i po“, reče Edmund zadivljeno.

„Ali misliš li“, reče Lusi, „da će Aslanova zemlja biti takva zemlja – hoću da kažem, da se do nje može stići *jedrenjem*?“

„Nije mi znano, gospojice“, reče Ripičip. „Ali ima još i ovo. Još dok sam bio u kolevcu, jedna šumska žena, drijada, izgovorila je ove stihove nada mnomo:“

*Gde nebo i voda se sreću
Gde talasi dostižu slast najveću
Sumnjati nemoj, Ripičipe,
Da nađeš sve za čim ti srce žudi
Istok krajnji tebi se nudi*

Ne znam šta to znači. Ali čarolija tih reči bila je na meni čitavog mog života.“

Poćutavši malo, Lusi upita: „A gde smo sada, Kaspijane?“

„Kapetan će vam reći bolje nego ja“, reče Kaspijan, pa Drinijan izvadi mapu i rasprostre je preko stola.

„Ovo nam je položaj“, reče on i položi prst na nju. „Ili je barem bio juče u podne. Imali smo povoljan vetar sa Kejra Paravela, pa smo okrenuli malo severno prema Galmi, do koje smo stigli sledećeg dana. Boravili smo u luci nedelju dana, jer je vojvoda od Galme napravio veliki turnir u čast Njegovog veličanstva i tamo je ovaj iz sedla izbacio mnoge vitezove...“

„A pokoji put i sam gadno pao, Drinijane. Još imam modrica“, ubaci se Kaspijan.

„...iz sedla izbacio mnoge vitezove“, ponovi Drinijan uz osmeh. „Mislili smo da bi vojvoda voleo da se kraljevsko veličanstvo oženi njegovom kćerkom, ali od toga ne bi ništa...“

„Stalno žmirka, a i pegava je“, reče Kaspijan.

„Oh, jadnica“, reče Lusi.